

Kapı
Emre Sururi

1997

<http://www.emresururi.com>

KAPI / Emre Sururi

Kapı çalıyordu, sürekli, durmamacasına. Zili takılmış gibiydi, ama değildi, arada yumrukluyorlardı da. Açmak istemiyordum, açmayacaktım, öyleyse ne? Neydi beni tedirgin eden bu kadar? Kapanıp kaldığım evimde mutlu olmasam bile huzurluydum. Çiğdem'i unutmak istiyordum o gece de, tıpkı diğer gecelerdeki gibi. Kapımı çalan Çiğdem değildi, olamazdı, o başka şehirdeydi çünkü, 7 aydır görüşmüyorduk. Kapıyı açmayacaktım neticede, tıpkı telefonlara bakmadığım gibi. Bir telefon saatlerce çalabilir ama ya bir kapı? Gidecekti birazdan, gürültüyle geçirdiği 3 dakikanın ardından, gelen kendini aptal gibi hissetmeye başlayacak, bir süre sonra da "değer mi ki" diyecekti benim için... Ve çekip gidecekti. Kim olursa olsun. Çekip gidecekti.

Zil sesinin o çıldırtıcı gürültüsü altında mutfağa girdim, öyle ses çıkarmamaya filan da dikkat etmedim. Gittim, buzdolabını açtım, bir kavun çıkartıp kestim. Keserken sustu zil. Gitti, dedim, işte her kimse o da gitti. Kavunu dilimlemeye başladım, kabuğunu ayırdım, tabağa dizdim dilimleri, öylesine içmek istedim.

Elimde kadehle odama döndüm, kavun tabağına da kalan bir parça peyniri koymuştum işte. Müzik açtı, senfonik bir şeyler çalıyordu, sıkıldım kapattım. Çiğdem'i düşündüm sonra, onu anımsamaya çalıştım. Yeşil gözlerini ve daha bir çok ayrıntıyı. Başaramadım. Hiçbir şey canlanamıyordu kafamda. O kadar çok olmuştu demek. Onu unutuyordum, bu iyi bir şeydi. Ne ummuştum ki zaten? Ne olabilirdik ki biz? Başından beri hata içinde yüzmüştüm, hiçbir zaman hiçbir şeyi ummamıştım. Kapı tekrar çaldı, sadece bir kere. Açmayacağım! diye bağırdım kapıya. Öfkelendim, sinirle yürüdüm, kapıyı açıp karşımdakinin kim olduğuna bile bakmadan bağırmağa çalıştım, "Beni rahatsız ediyorsun!" diye bağırdım. Kapıcıydı, bön bön bakarak gitti. Merdivenleri çıkarken söylenmiştir de şimdi. Umurumda bile değil. Öyle ölmek filan da istemiyorum. Aslında hiçbir şey istemiyorum. Çiğdem'i de istemiyorum.

İçkimi içtim. Anılarımı toparlamaya çalıştım. O şehirler arası otobüste birbirimize sarılmamızı hatırladım sonra. Güzel başlayan yanlış bir gündü. Nefret ettim her şeyden. O otobüsten, o heriften, herkesten. Ne umuyordum dedim yine, ne umuyordun? Günler geçti öylecene, hiçbir şey olmadan. Her şey olup bitti bir kez çünkü. Bundan sonra böyle günler gelip geçeceklerdi... Bekleyelim, dedim, bakalım daha neler olacak... Hiçbir şey olmadı. Her şey o eski rüyada kaldı. Murathan Mungan'ın bir şiiriydi. Avara. Çiğdem'le okumuştum ilk kez, o getirmişti. Vahşi atlar ve daha bir sürü acı veren şeyle hayatıma girdi o gün. Hiç çıkmamacasına. Hiçbir şey anlatmıyorum, yardımcı olmuyorum ama umurumda da değil. Ne ummuştum diye yineledim, Çiğdem'i sevmiştim ben, hem de çok. Ne ummuştun?

Sevmek yetmiyor insana... İnsanlar bir şeyler de ummalı severken. Evlenmeyi ummalı, öpüşmeyi ummalı mesela. Yağmur altında yürümeyi, sinemada beraber film seyretmeyi, sarılmayı, öpüşmeyi... Hiçbir şey ummamıştım ben, ben aşkın bütün umutlarını onda tüketmiştim. Bu da Murathan Mungan'dı, ince L, Lalena. Lalenaydı kızın adı, Çiğdem'in. O her şeydi. Ölümdü, yaşamdı, sebepti, anlamdı. Beni anlayan tek şeydi, her şeydi. O gitti.

Kapı çalıyor. Telefonu fişten çekeli çok oluyor ama kapıyı ne yapmalı. Kapı çalıyor. Bir tekrar daha. Tekrarlar... Çiğdem'le son tekrarlarımıza girdiğimizde ikimiz de farkındaydık her şeyin. Bu son tekrarımız olacaktı; artık ne kimse diğerine bağırarak, ne de ağlayacaktı öteki için. Uzatmalarımızı oynadığımızı anladığımızdaysa her şey bitmişti. Kapı çalıyor. Açmayacağım.

Kanepeye uzandım, bir köşede içkim, kavunum, peynirim duruyor, artık içmek de istemiyorum, uzanıp rahatlayayım dedim, sonra da öleyim. Her şeyden bıktım usandım, hiçbir şey olmuyor, hiçbir şeyin olacağı yok, öleyim. Gelsin bulsunlar beni, kapıyı kırıp içeri girsinler, pis bir kokuyla karşılaşsınlar, intihar ettim sansınlar önce, sonra biri, yok be, bu kalp krizinden ölmüş desin, yüzüm acı içinde kıvranmış olsun, bana bakanlar korksun, kimse beni taşımak istemesin.

Bu rahatsız kanepeye uzanmış ölmekten bile aciz bir halde, tek başıma, evdeyim. Açmayacağım bir kapı çalıyor, herhangi bir şey için artık çok geç. Yolun sonu; kaybettim. Çiğdem'i, kendimi, ikimizi ve her şeyi. Arasa şimdi beni. Açmayacağımı bile bile arasa, ben açmayınca, kimseden haberimi alamayınca telaşlansa, gelse, kapımı çalsa, sen açmadan gitmem dese. Şimdi kapıyı çalan o olsa, saçlarını okşasam.

Yağmurlu bir gün Çiğdem'le karşılaştım Beyoğlu'nda, ikimiz de ıslanmıştık konuşurken. Saçlarına bakmıştım önce, o da tedirgin olmuştu. Saçlarına dokunmuştum sonra, okşamıştım yüzünü. Arkadaşına gelmiş, ona gitmeliymiş, geç kalmış. Gitti, ikimiz de ağladık uzaklaşırken.

Ne kadar zaman geçti? Evde saat yok, hepsini kırdım, saatlere karşıydık biz, biz kısıtlanamazdık, Çiğdem öyle derdi, elimi tuttuğunda zaman donuyor derdi, Çiğdem gitti, akmadı zaman bir daha. Her şey dondu. Ev dondu, eşya dondu, kanepeler, yataklar, çiçekler hepsi dondu. Renkleri götürdü yanında giderken. Haber vermedi bile. Bir sabah gözümü bu siyah-beyaz evde açtım, yokluğunu anladım, kalktım, giyindim, Çiğdem yoktu artık... Uyandım, kalktım giyindim. Bir anda terk ettiğini, bir anda gitmişliğini ve de bir anda yalnızlığımı algıladım gibi oldu her şey; her şey birdenbire oldu ama ağlamadım.

Bir gece, küsmüştüm ona, salonda yatmıştım. Öyle pek kalmazdı zaten bende, kalsa da ayrı odalarda yatardık, bir tür anlaşma gibiydi, bir tür anlaşma gibiydik. Hava o gece iyice soğuktu, kar yağıyordu yanılmıyorsam. Uyuyamamıştım. Çiğdem gelip üstümü örtmüştü o haliyle. Beni sevdiğini söylememişti ama ikimiz de bilirdik beni sevdiğini, çok sonra anladım bunu, çok geç kalmıştım. Çiğdem sigara içerken kimseye bakmazdı, özel bir içişi vardı, kimse yapamazdı bunu, ben saatlerce hikayeler anlatır durur, o beni ağzında sigarasıyla dinlerdi. Hiçbir zaman öyle çok mutlu olmadık. Tedirgindik hep, rahatsızdık. Sanki bu beraberlik hakkımız değilmiş gibi hissederdik, ödünç bir sevgiymiş gibi. Ortak arkadaşlarımız vardı bir sürü, onlar hakkında konuşurduk, bahsetmezdik hiç "sen ve ben"imizden. İlişkimiz öylece sürüp giderdi.

Artık hiçbir şey, hayır, pek bir şey hissetmiyorum. Acıya alıştım. Acı çekip çekmediğimi bile bilmez bir konuma geldim. Çiğdem başka biriyle artık, iyi bir çocuk. Kıskanmıyorum da, Çiğdem'in saçlarını kimse benim kadar sevemez çünkü. Çiğdem beni sevdiği gibi kimseyi sevemez. Kolay bir şey değildir sizi sevmesi. O hep bekler. Sevilmeyi bekler. Gözlerine bakılmasını, konuşulmasını... Dayanamam sandım önceleri ama sonra alıştım. Acıya alıştım, uyuştum bütün bedenimde, beklemeye başladım, gelmeyeceğini bilerek bekledim, kimseye haber vermedim, telefonu söktüm yerinden, gelmeyeceğini bilerek onun gelmesini bekledim.

(Kapı çalıyor. Açıyorum. Çiğdem mi gelmiş diyorum kendime. Gelen kimse yok. Çiğdem de.)

Konuşmak, hikaye anlatmak istemeyen bir adamım ben. İkimiz de mutsuzduk hep, diyeceğim o ki, sıkıntılara sokardık birbirimizi. Sıkıntıya sokmaktan başka bir Şey bilmezdik. O, gŭzel giyinemezdi hiĭ, ben de kravat bağlayamazdım. Mektuplarıma cevap alamadım. Tek kozum onlardı oysa. Mektuplarımlı severdi, her ayrılığımızda hepsini bir daha, bir daha okurdu, hep ayrılırdık onunla. Uzun da sŭrerdi ayrılıklarımız. Ona mektup yazardım yalnız olduğum gecelerde. Telefon ettiğim bile olurdu, ben telefonlardan nefret ederdim, konuşmazdık. Birbirimizin sessizliğini dinlerdik, Őzdemir Asaf'ın bir Őiiri, Őzdemir Asaf severdi o, ben sevmezdim.

Ayrılık vakitlerinde vedalaşmazdık hiĭ, konuşmazdık. Ya ben ters bir laf sŭylemiř olurdum, ya da o beni sevmediğini fark ettiğini aĭıklamıř. Őylecene binerdim trenlere, uğurlamaya gelirdi ama. Aramızda prensiplerimiz vardı, herşey prensiplere gŭre işlerdi. Karşı taraf iki kere ūst ūste aramaz, 3 mektubuma bir mektup gŭnderir, mektuplarımlı okuduğunu sŭylemezdi. Mektuplarımlı geri vermedi, bir daha da isteyemedim. Hiĭbir Őey isteyemedim ki... Kal diyemedim, gitme!.. Atlatacağımı, beklemeyeceğimi sandı - atlatamadım, bekledim, ūlmeyi arzuladım.

Āiđdem her Őeyimdi veya her Őeyim Āiđdem. Onda bulurdum kendimi, kendimi anlattırırdım. Eski bir aşkın depresmesi gibi bir Şeydi Āiđdem. Bir teselliydi, affederdi tutamadığım bŭtŭn o sŭzleri, gŭzyařlarımlı bir o anlardı zaten, Āiđdem. Ne olursun geri dŭn.

Emre Sururi, Eylŭl, 1997
<http://www.emresururi.com>